

**Curtea Supremă de Justiție**  
**DECIZIE**

27 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție  
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,  
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 15 noiembrie 2018, în privința inculpatului

***Bodolică Constantin.***

	<i>Termenul de examinare</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>02.12.2014 – 09.06.2017,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>30.06.2017 – 05.02.2018,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>10.04.2018 – 05.06.2018,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>11.07.2018 – 15.11.2018,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>29.01.2019 – 27.02.2019.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

**CONSTATĂ :**

**1.** Prin sentința Judecătoriei Cahul din 09 iunie 2017, procesul penal în privința lui Bodolică Constantin pe art. 264 alin. (4) Cod penal a fost încetat, pe motiv că există o hotărâre a organului de urmărire penală de clasarea a urmăririi penale în privința inculpatului.

**2.** Instanța de fond a constatat că inculpatul Bodolică Constantin, este învinuit că, la 15 august 2012, aproximativ ora 01:00, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad minim, având concentrația vaporilor de alcool în aerul de 0,39 mg/l și aflându-se la volanul tractorului de model „T-25” n/î CH xx, care era într-o stare tehnică bună, deplasându-se pe drumul local din s.Brînza, r-nul Cahul, a încălcat prevederile pct.14

lit a) din Regulamentul circulației rutiere, potrivit căruia: „Conducătorul de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, care provoacă reducerea reacției, și-i afectează capacitatea de conducere”, și contrar prevederilor pct.83 lit. a) din același regulament, avându-l în calitate de pasager în cabina tractorului, care are capacitatea tehnică a unei singure persoane și anume doar a conducătorului auto pe Bodolică Mihail, potrivit căreia: „este interzisă transportarea persoanelor al căror număr depășește numărul de locuri prevăzute prin caracteristica tehnică a vehiculului”, în continuare nu a apreciat corect condițiile rutiere și situația rutieră” încalcând cerințele pct.45 subpct.(1) din Regulamentul circulației rutiere, la curba din apropierea s. Brânza, r-nul Cahul, nu s-a isprăvit cu conducerea tractorului, a derapat de pe carosabil, în urma căreia s-a răsturnat într-o râpă din apropierea traseului. În rezultatul accidentului rutier, Bodolică Mihail, conform raportului de expertiză medico-legală nr.231 „d” din 22.10.2012, s-a ales cu leziuni corporale grave, sub formă de traumă toraco-abdominală, cu excoriație pe torace, hematom în țesuturile moi a hemitoracelui drept, fracturi costale multiple bilateral, cominutive, hemitorace bilateral, ruptura pulmonilor bilateral, contuzia cordului, hemoperitoneu, ruptura ficatului, ce a dus la decesul acestuia.

Acțiunile lui Bodolică Constantin au fost încadrate în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, care a provocat din imprudență decesul unei persoane, săvârșită în stare de ebrietate.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că la volanul tractorului se afla Bodolică M., dânsul se afla în spatele lui. Bodolică M. nu a reușit să frâneze și ocolească un copac, deoarece este o pantă, din care motiv s-au lovit.

Potrivit ordonanței din 17.10.2012, a fost începută urmărirea penală conform art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, pe faptul accidentului rutier comis la data de 14 august 2012.

Conform ordonanței din 22.01.2013, Bodolică Constantin a fost recunoscut în calitate de bănuț.

Prin ordonanța din 05.02.2013, Bodolică Constantin a fost scos de sub urmărire penală, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii, procesul penal fiind clasat.

Prin ordonanța Prim-adjunctului Procurorului General, Andrei Pîntea, din 23 iunie 2014, în temeiul art. 287 alin. (1) Cod de procedură penală, a fost anulată ordonanța de scoatere de sub urmărire penală a lui Bodolică Constantin și de clasarea a cauzei penale din 05.02.2013, cu reluarea urmăririi penale.

Ulterior, prin ordonanța din 19.11.2014, Bodolică Constantin a fost pus sub învinuire în baza art. 264 alin. (4) Cod penal.

Temei de reluare a urmăririi penale a servit faptul că, procurorul care a condus urmărirea penală, la adoptarea soluției de clasare a procesului penal a apreciat necorespunzător circumstanțele cauzei.

Prin hotărârea Curții Constituționale nr.12 din 14.05.2015, privind excepția de neconstituționalitate a art. 287 alin. (1) Cod de procedură penală (reluarea urmăririi penale), a fost declarat neconstituțional art. 287 alin. (1) Cod de procedură penală.

Curtea a indicat că, condițiile care admit reluarea urmăririi penale prevăzute la alin (1) art. 287 Cod de procedură penală, depășesc limitele circumscrise de Convenția Europeană, constituind o derogare, inadmisibilă de la prevederile art. 4 Protocolul 7, potrivit căruia nici o derogare de la prezentul articol nu este îngăduită în temeiul art.15 CEDO. Statele nu sunt în drept de a institui, prin legi, alte temeuri de redeschidere a proceselor încetate anterior. Prevederile înscrise la alin. (1) art. 287 Cod de procedură penală, în fapt, acordă procurorului ierarhic superior dreptul de a relua urmărirea penală oricând și în lipsa unor temeuri clar definite, care ar putea fi considerate judicioase în fiecare caz individual. Astfel, norma supusă controlului constituționalității plasează persoana într-o stare de incertitudine pentru un termen nedefinit și pentru circumstanțe care pot fi invocate aleatoriu la redeschiderea cauzei penale. Odată cu încetarea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau clasarea cauzei penale persoana urmează a dispune de certitudinea și convingerea că nu va mai fi bănuită și urmărită penal.

Conform art. 22 alin. (1) Cod de procedură penală, nimeni nu poate fi urmărit de organele de urmărire penală, judecat sau pedepsit de instanța judecătorească de mai multe ori pentru aceeași faptă.

În cauza Stoianova și Nedelcu vs. România, CtEDO a menționat că „carențele autorităților nu pot fi imputabile reclamantilor și nu trebuie să-i pună într-o situație defavorabilă. Iar simpla părere că investigațiile într-o anumită cauză ar fi fost „incomplete și neobiective” nu poate, în sine, în absența unor erori jurisdicționale încălcări grave ale procedurii de judecată sau abuzuri de putere, să releve erori în aplicarea dreptului material sau din alte motive considerabile care decurg din interesele justiției să indice prezența unui viciu fundamental în cadrul procedurii precedente.

Potrivit jurisprudenței Curții Europene, principiul *non bis in idem* își găsește aplicabilitatea doar în cazul unei acuzații în materie penală (cauza Maaouia vs Franța) și evident, în dosarele penale în care figurează persoane acuzate. Astfel, în procedura penală națională principiul va fi aplicat dacă anterior persoana a avut calitatea de bănuit, învinuit, inculpat sau condamnat pentru o faptă care ulterior a devenit obiectul unei urmăririi penale sau examinării judiciare repetate. Curtea reține că, principiul *non bis in idem* impune autorităților publice competente nu doar interdicția de a judeca repetat o persoană, dar și interdicția de a urmări penal de mai multe ori persoana pentru aceeași faptă.

La caz, urmărirea penală în privința lui Bodolică Constantin a fost clasată cu scoaterea de sub urmărire penală, ulterior, a fost reluată urmărirea penală, fapt care încalcă dreptul lui de a nu fi urmărit sau pedepsit penal de două ori pentru aceeași faptă, garantat de art.4 Protocolul 7.

Astfel, prin reluarea urmăririi penale în privința lui Bodolică Constantin fără stabilirea unor noi fapte ori recent descoperite sau a unui viciu fundamental, este admisă o ingerință a art.6 CEDO, dreptul la un proces echitabil.

Articolul 4 Protocolul 7 la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, garantează dreptul de a nu fi urmărit sau pedepsit de două ori de către jurisdicțiile aceleiași stat pentru aceeași faptă.

Ca urmare, la baza ambelor ordonanțe de clasare a urmăririi penale și de punere sub învinuire, sau aceleași acțiuni ale inculpatului și anume încălcarea regulilor de securitate a circulației a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare gravă a sănătății, care a provocat decesul unei persoane săvârșite în stare de ebrietate.

Raportând, situația creată la normele enunțate, se impune concluzia de a înceta procesul penal în privința lui Bodolică Constantin privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal, pe motiv că există o hotărâre a organului de urmărire penală de clasarea a urmăririi penale în privința inculpatului.

**3.** Procurorul în procuratura raionului Cantemir, Victor Todos, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 264 alin. (4) Cod penal la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

Apelantul a invocat că prima instanță nu a ținut cont de faptul că, ordonanța de reluare a urmăririi penale, adoptată de adjunctul Procurorului General pe 23.06.2014, este una legală și întemeiată, deoarece s-a stabilit existența unui viciu fundamental, manifestat prin încălcarea esențială a drepturilor și libertăților garantate de art. 2 al Convenției Europene pentru Apărare Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, și anume dreptul la viață a persoanei, prin care statele au obligația de a realiza o investigație efectivă atunci când o persoană este decedată.

Ordonanța de reluare a urmăririi penale a fost adusă la cunoștință tuturor participanților la proces, inclusiv inculpatului și apărătorului acestuia. Făcând cunoștință cu ordonanța din 23.06.2014, pe parcursul urmăririi penale cât și în cadrul examinării cauzei penale, ei nu a conetstat-o, fiind de acord cu aceasta, astfel ordonanța respectivă a devenit definitivă și irevocabilă.

Or, instanța, în cazul existenței circumstanțelor, care exclud tragerea la răspundere penală, în conformitate cu prevederile art. 350 alin. (1) Cod de procedură penală, urma în ședința preliminară să constate temeiurile prevăzute de art. 332 Cod de procedură penală, și prin sentință motivate, să înceteze procesul penal. Însă, atât în cadrul ședinței preliminare, cât și pe parcursul examinării cauzei, prima instanță nu a constatat astfel de temeiuri și părțile, la fel, nu au solicitat încetarea procesului penal, pe acest motiv, respectiv, fiind dispusă examinarea probelor acuzării și apărării și numirea expertizei medico-legale și autotehnice complexe.

Ținând cont că ordonanța de reluare a urmăririi penale este una legală și întemeiată, iar probele acumulate pe deplin demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal, în privința lui urmează să fie aplicată pedeapsa conform legislației penale în vigoare.

**4.** Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 05 februarie 2018, apelul a fost admis, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Procesul penal în privința inculpatului Bodolică Constantin, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal, a fost încetat, dat fiind că există circumstanțe care exclud tragerea la răspundere penală.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond eronat a stabilit temeiul încetării procesului penal ca fiind existența unei hotărâri a organului de urmărire penală asupra aceleiași persoane pentru aceeași faptă de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și de clasare a procesului penal, în timp ce ordonanța procurorului din 05.02.2013 privind scoaterea lui Bodolică Constantin de sub urmărire penală a fost anulată, deși ilegal, prin ordonanța prim-adjunctului Procurorului General din 23.06.2014.

În al doilea rând, temeiul încetării procesului penal prevăzut la art. 391 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală este aplicabil doar în cazul în care există o hotărâre a organului de urmărire penală asupra aceleiași persoane pentru aceeași faptă de scoatere a persoanei de sub urmărire penală, care ar fi fost adoptată în cadrul altui proces penal decât cel aflat pe rolul instanței. În cazul în care în prezentul proces penal a fost anterior emisă de către organul de urmărire penală o ordonanță de scoatere de sub urmărire penală a persoanei, în cazul din speță a inculpatului Bodolică Constantin, cu reluarea ilegală ulterior a urmăririi penale, aceste circumstanțe exclud tragerea la răspundere penală a inculpatului, constituind temeiul încetării procesului penal stipulat la art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Faptul că procurorul ierarhic superior, reluând urmărirea penală, a acționat contrar normelor de procedură penală denotă existența circumstanțelor care exclud tragerea inculpatului la răspundere penală.

La fel, la caz se constată ilegalitatea emiterii ordonanței de punere sub învinuire după reluarea urmăririi penale din 19.11.2014, fiind adoptată cu încălcarea termenului prevăzut de art. 63 Cod de procedură penală. Astfel, termenul de atribuire lui Bodolică Constantin a statutului de bănuît urmează a fi calculat de la 23.06.2014 – data emiterii ordonanței, prin care a fost reluată urmărirea penală, indiferent dacă organul de urmărire penală a respectat sau nu obligația de a-i aduce la cunoștința bănuîtului faptul reluării urmăririi penale.

Pe cale de consecință, legea (art. 63 alin. (3) raportat la art. 284 alin. (1) Cod de procedură penală) stabilește reabilitarea și finalizarea oricăror acțiuni de urmărire penală în privința lui Bodolică Constantin la expirarea termenului de 3 luni de menținere în calitate de bănuît, adică începând cu data de 23.06.2014, iar la momentul actual al judecării cauzei legea stabilește necesitatea încetării procesului penal.

**5.** Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendar a declarat recurs ordinar, în care a solicitat casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei, în aceeași instanță de apel.

Recurentul a indicat că ordonanța de reluare a urmăririi penale din 23.06.2014, în privința lui Bodolică Constantin, adoptată de adjunctul Procurorului General, este una întemeiată și legală, întrucât s-a stabilit ca viciu fundamental încălcarea esențială a drepturilor și libertăților garantate de art. 2 CEDO, dreptul la viață a persoanei, prin care statul are obligația de a realiza o investigație eficientă, atunci când o persoană este decedată. Mai mult ca atât, potrivit art. 287 alin. (4) Cod de procedură penală, reluarea urmăririi penale poate avea loc, doar în interiorul termenului de prescripție de tragere la răspundere penală pentru fapta respectivă.

Organul de urmărire penală s-a condus de normele procesual-penale în vigoare la momentul efectuării acțiunilor. Ordonanța de reluare a urmăririi penale emisă de prim-adjunctul Procurorului General, Pîntea Andrei, din 23.06.2014, a fost adusă spre cunoștință părților, inclusiv învinutului și apărătorului acestuia, nefiind contestată nici în cadrul urmăririi penale, nici în cadrul examinării cauzei. Astfel, ordonanța a rămas definitivă și irevocabilă.

Pe parcursul examinării cauzei penale, prima instanță nu a constatat existența temeiurilor de încetare a procesului penal, părțile la proces nu au solicitat încetarea procesului penal, în același timp s-a dispus examinarea tuturor probelor acuzării și apărării, fiind numită expertiza medico-legală și auto-tehnică complexă.

6. Conform deciziei Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 05 iunie 2018, recursul a fost admis, casată total decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a reținut că, deși instanța a pronunțat o sentință de încetare, trebuia să descrie fapta infracțională incriminată că fiind săvârșită de către inculpat și să dea apreciere probelor prezentate de acuzare, cercetându-le în ședințele de judecată.

La fel, instanța de apel, adoptând decizia de încetare a procesului penal, urma să constate în partea descriptivă fapta prejudiciabilă săvârșită de către inculpat, ce nu a făcut.

De asemenea, urma să facă o analiză a probelor existente la materialele dosarului și să se expună asupra acestora în vederea probării vinovăției inculpatului.

În speță, s-a constatat încălcarea art. 3 din Convenție și reieșind din practică, la judecarea cauzelor penale referitoare la încălcarea drepturilor fundamentale – la caz, dreptul la viață, instanțele naționale urmează să cerceteze dosarele inclusiv sub aspectele enunțate și să adopte soluții, prin care să fie respectate cu diligență drepturile atât ale persoanelor învinuite, cât și a părților vătămate.

7. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 15 noiembrie 2018, apelul a fost admis, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Procesul penal în privința inculpatului Bodolică Constantin, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal, a fost încetat, dat fiind că există circumstanțe care exclud tragerea la răspundere penală.

Instanța de apel a reținut că, succesul părții vătămate, Bodolica Ana, a declarat că este de acord cu sentința, că nu are pretenții de ordin material sau moral față de inculpat.

Totodată, la solicitarea procurorului au fost examinate materialele din dosar, verificate probele administrate, inclusiv declarațiile necontestate ale succesului victimei Bodolică A., a martorilor Fana N., Chetroi I., Șandar V., Bodolică I. și a inculpatului Bodolică C. date în prima instanță.

Or, prima instanță adoptând soluția de încetare a procesului penal în privința lui Bodolică Constantin, nu a elucidat pe deplin toate circumstanțele importante pentru justa soluționare a cauzei, ceea ce a dus la soluționarea incorectă a cauzei.

Materialele dosarului, denotă faptul că, la 05.02.2013, prin ordonanța procurorului în Procuratura raionului Cahul, Gavrușenco T., inculpatul Bodolică

Constantin a fost scos de sub urmărire penală, din motivul că, fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii, fiind dispusă clasarea procesului penal.

Prin ordonanța Prim-adjunctului Procurorului General, Andrei Pântea, din 23.06.2014, a fost anulată ordonanța procurorului în Procuratura raionului Cahul, Gavrușenco Tatiana, cu dispunerea reluării urmăririi penale în cauza respectivă.

Astfel, prima instanță eronat a indicat temeiul încetării procesului penal, deoarece potrivit art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, sentința de încetare a procesului penal se adoptă dacă există alte circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală.

Pe când, prima instanță incorect a încetat procesul penal pe temeiul prevăzut de art. 391 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, privind existența unei hotărâri a organului de urmărire penală asupra aceleiași persoane și pentru aceleiași fapte, prin care s-a dispus încetarea urmăririi penale, scoaterea persoanei de sub urmărirea penală sau clasarea procesului penal, ceea ce împiedică reluarea urmăririi penale în privința aceleiași persoane și pentru aceleiași fapte.

Aceste prevederi legale, se referă la existența unei asemenea hotărâri în cadrul unei alte cauze penale, decât cea deferită judecății.

În cazul din speță, ordonanța de scoatere a inculpatului de sub urmărirea penală, a fost anulată prin ordonanța procurorului ierarhic superior. Respectiv speței în cauză nu-i sunt aplicabile prevederile art. 391 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală.

Concomitent, este ilegală ordonanța din 23.06.2014, emisă de Prim-adjunctul Procurorului General, Andrei Pântea, prin care a fost anulată ordonanța de scoatere a inculpatului de sub urmărire penală, adoptată de procurorul în Procuratura raionului Cahul, Gavrușenco T., deoarece a fost emisă cu încălcarea prevederilor legale, ce reglementează derularea procesului penal.

În argumentarea ordonanței din 23.06.2014, adoptată de către Prim-adjunctul Procurorului General, Andrei Pântea, s-a invocat existența unui viciu fundamental, și anume, încălcarea art. 2 al Convenției Europene pentru Apărare Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, care garantează persoanei dreptul la viață, precum și o investigare inefficientă a cazului, ceea ce nu este compatibil cu prevederile Convenției. Însă, în cazul invocării existenței viciului fundamental, urmărirea penală poate fi reluată nu mai târziu de un an, de la intrarea în vigoare a ordonanței de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și de clasare a cauzei penale. Termenul de un an menționat, este un termen de decădere de drept.

Or, în cazul din speță, Prim-adjunctul Procurorului General, Andrei Pântea, la emiterea ordonanței de reluare a urmăririi penale, nu a respectat acest termen, deoarece urmărirea penală a fost reluată cu depășirea termenului de un an, stabilit de legislația procesual penală.

În ordonanța procurorului ierarhic superior nu au fost reflectate, prezentate careva motive plauzibile, care ar fi împiedicat reluarea urmăririi penale în termen de un an stabilit de legislația procesuală penală. Mai mult, în perioadă de referință, procurorul ierarhic superior era în drept să reia urmărirea penală, fără a solicita autorizarea din partea judecătorului de instrucție. Respectiv, nu a existat nici un

impediment, nici de fapt nici de drept, ce ar fi împiedicat reluarea urmăririi penale în termenul prevăzut de legislația procesuală penală.

Faptul omiterii de către procuror a termenului în interiorul căruia urma să fie reluată urmărirea penală, nu poate fi imputat inculpatului, în caz contrar automat se încalcă dreptul acestuia la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Sub aspectul vizat s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza Stoianiova și Nedelcu vs România, menționând că, „Parchetului îi era îngăduit să redeschidă urmărirea penală fără a fi obligat să solicite autorizația vreunei instanțe naționale, care să fie obligată să analizeze temeinicia cererii pentru a verifica, dacă redeschiderea cauzei nu era inequitabilă și dacă timpul scurs de la data de încetare nu era excesiv...”.

Astfel, în situația când procurorul ierarhic superior a avut o posibilitate reală, fără careva impedimente să reia urmărirea penală, faptul omiterii termenului în interiorul căruia urma să fie dispusă reluarea urmăririi penale, nu este imputabil inculpatului. Or, în caz contrar dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 6 al Convenției, devine iluzoriu, ceea ce este incompatibil cu prevederile Convenției, deoarece omisiunea respectivă va fi reparată pe seama inculpatului.

De asemenea, după reluarea urmăririi penale de către procurorul ierarhic superior, la 19.11.2014, prin ordonanța procurorului în Procuratura raionului Cantemir, Todos V., inculpatul a fost pus sub învinuire de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal, cu încălcarea prevederilor art. 63 Cod de procedură penală, cu depășirea termenului aflării în calitate de bănuț, prevăzut de legislația în vigoare.

Art. 63 alin. (2) pct. 3), Cod de procedură penală, enunță că organul de urmărire penală nu este în drept să mențină în calitate de bănuț: 3) persoana în privința căreia a fost dată o ordonanță de recunoaștere în această calitate – mai mult de 3 luni, iar cu acordul Procurorului General și al adjuncților săi – mai mult de 6 luni.

Norma legală citată, indică expres termenul în care persoana recunoscută prin ordonanța organului de urmărire penală în calitate de bănuț, poate fi ținută în această calitate, precum și condițiile pentru prelungirea termenului respectiv.

După reluarea de către procurorul ierarhic superior a urmăririi penale în cauză, în conformitate cu prevederile art. 63 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, termenul de aflare a lui Bodolică Constantin în calitate de bănuț, este de 3 luni din momentul reluării urmăririi penale. Respectiv, organul de urmărire penală urma în acest termen să dispună punerea inculpatului sub învinuire, fie să dispună scoaterea de sub urmărire penală.

Potrivit materialelor dosarului penal, Bodolică Constantin a fost pus sub învinuire la 19.11.2014, adică peste 4 luni după reluarea urmăririi penale, ceea ce nu este compatibil cu prevederile legislației procesual penale, normele constituționale cât și practicile judiciare internaționale.

Art. 22 alin. (1) Cod de procedură penală stipulează, că nimeni nu poate fi urmărit penal sau judecat pentru săvârșirea faptei penale cu privire la care a fost

emisă o ordonanță neanulată de încetare a urmăririi penale, de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și/sau de clasare a cauzei, sau de refuz în pornirea urmăririi penale ori cu privire la care a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă de condamnare, de achitare sau încetare a procesului penal.

Potrivit art. 4 al Protocolului nr. 7 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat.

Conform alin. (7), art. 14 al Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice, nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit din pricina unei infracțiuni, pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă în conformitate cu legea și cu procedura penală a fiecărei țări.

Așadar, în situația când ordonanța procurorului în Procuratura raionului Cahul, Gavrușenco T., din 05.02.2013, a fost anulată prin ordonanța Prim-adjunctului Procurorului General, cu dispunerea reluării urmăririi penale, după o perioadă mai mare de un an, și cu încălcarea termenului aflării lui Bodolică Constantin în calitate de bănuț prevăzut de legislație, a avut loc încălcarea dreptului inculpatului de a nu fi urmărit de mai multe ori pentru una și aceeași faptă, garantat de Constituție și Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, precum și de Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice

În motivarea soluției de reluare a urmăririi penale, s-a invocat efectuarea de către organele de urmărire penală a unei investigații incomplete ale cazului, ceea ce în coroborare cu normele procesual penale și prevederile practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, a dat naștere existenței unui viciu fundamental, și anume încălcarea prevederilor art. 2 din Convenție, care garantează dreptul persoanelor la viață, precum și dreptul la efectuarea unei anchete efective a condițiilor decesului.

Conform pct. 44), art. 6 Cod de procedură penală, viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată – încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale.

Deși prin prisma practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, statele au obligația de a realiza o investigație efectivă în cazul decesului persoanei, în scopul cu rapiditate de a identifica persoana vinovată, totuși, faptul că, investigațiile au fost petrecute în mod incomplet, nu poate fi imputabil nici uneia din părți. Or, în mod automat plasează această parte în defavoare cu partea opusă. În pofida acestui fapt, de mai multe ori s-a expus și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în diverse hotărâri adoptate.

Astfel, în hotărârea Stoianova și Nedelcu vs România, Curtea a invocat că carențele autorităților în sensul efectuării investigațiilor incomplete, nu sânt imputabile părților și nu trebuie să-i pună într-o situație defavorabilă.

În practica sa relevantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a menționat că, „procurorul are obligația de a reflecta pretense erori înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, iar statul este cel care trebuie să-și asume erorile comise de procuror și aceste erori nu trebuie reparate în detrimentul persoanei vizate în procedura în cauză” (cauza Ștefan vs România).

În cauza *Witney împotriva Regatului Unit*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, a constatat că, „redeschiderea procedurii penale, nu reprezintă pentru procuror o simplă posibilitate teoretică de a redeschide procedura penală, ci merge vorba despre acțiunile concrete și nu despre rezultat”. Curtea a subliniat că, procurorul în cauza respectivă, nu a demonstrat că reluarea urmăririi penale, are un caracter excepțional.

Toate acțiunile procesuale, urmează să fie exercitate într-un termen rezonabil, pentru a evita „ca o persoană inculpată să rămână prea mult în incertitudine cu privire la soarta sa” (cauza *Stogmuller împotriva Austriei*, din 10 noiembrie 1969).

Analizând ordonanța procurorului ierarhic superior, prin care în privința lui *Bodolică Constantin*, a fost reluată urmărirea penală, instanța a reținut că, procurorul nu a relatat careva temeuri plauzibile, care ar demonstra caracterul excepțional al reluării urmăririi penale. Or, temeiul invocat privind investigațiile incomplete, este imputabil în exclusivitate numai statului și nicidecum nu poate fi reparat pe seama inculpatului.

În hotărârea *Lari vs Moldova* din 15 septembrie 2015, Curtea a relatat expres că „obligația de a proteja dreptul la viață, în conformitate cu art. 2 din Convenție, coroborată cu obligația generală a statului în temeiul art. 1 din Convenție de a recunoaște oricărei persoane aflate sub jurisdicția sa drepturile și libertățile definite în Convenție, impune în mod implicit că trebuie să existe o investigație oficială efectivă atunci când persoanele au decedat în împrejurări suspecte”.

Astfel, din constatările Curții se desprinde că, responsabil pentru efectuarea unei investigații efective este statul, și toată răspunderea pentru ineficiența acestei obligații, tot îi revine statului. Iar scopul obligației sus menționate, este unul de mijloace și nu de rezultat.

Autoritățile statului sunt obligate să întreprindă măsuri rezonabile și disponibile, pentru asigurarea probelor cu privire la fapta comisă. Orice omisiune în cadrul investigației care subminează capacitatea de a stabili cauza decesului, persoana sau persoanele responsabile, riscă să iasă din acest standard (cauza *Menson vs Regatul Unit nr. 47916/99*; *Raikowska vs Polonia nr. 37393/02* din 27 noiembrie 2007).

În lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, investigația efectivă în cazul decesului unei persoane, este exclusiv obligația statului, și numai statul suportă consecințele negative, în cazul efectuării unei investigații incomplete. Consecințele negative ale investigației incomplete nu pot fi impuse pe seama inculpatului, or, aceasta va fi în contradicție cu dispozițiile Constituției, legislației procesuale în vigoare, precum și de prevederile Convenției.

Anume statul urmează să suporte consecințele greșelilor comise în cadrul unei investigații penale, și aceste omisiuni nicidecum nu pot fi imputabile lui *Bodolică*

Constantin. Or, în mod automat îl pun pe ultimul într-o situație defavorabilă în cadrul procesului penal. Mai mult că, odată fiind scos de sub urmărire penală și când hotărârea respectivă a rămas definitivă de drept, persoana trebuie să fie în siguranță că nu va fi urmărită penal pentru aceeași faptă. În caz contrar, drepturile prevăzute în art. 6 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, își pierd efectul și devin iluzorii, ceea ce este inadmisibil din punct de vedere al Convenției.

În acest sens, ordonanța de scoatere a inculpatului de sub urmărire penală și clasarea procesului penal a fost anulată cu depășirea termenului de un an, în interiorul căruia putea fi reluată urmărirea penală, din care motiv rezultă că, a rămas definitivă. Din materialele cauzei nu denotă, că respectiva ordonanță a fost contestată de către părți. Reieșind din cele expuse, a conchis asupra ilegalității ordonanței emise de către Prim-adjunctul Procurorului General, Andrei Pântea, prin care a fost anulată ordonanța emisă de către procurorul în Procuratura raionului Cahul, Gavrușenco T., privind scoatere lui Bodolică Constantin de sub urmărire penală și clasarea procesului penal, cu dispunerea reluării urmăririi penale, pe respectiva cauza penală.

Odată cu constatarea ilegalității ordonanței de reluare a urmăririi penale, de asemenea se constată și ilegalitatea ordonanței de punere sub învinuire a lui Bodolică Constantin, emisă de către procurorul în Procuratura raionului Cantemir, Todos V. pe 19.11.2014, deoarece inculpatul a fost pus sub învinuire, cu depășirea termenului prevăzut de legislație.

În conformitate cu art. 251 alin. (1), (2) și (3), Cod de procedură penală, încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural numai în cazul în care s-a comis o încălcare a normelor procesuale penale ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluia act, că încălcarea prevederilor legale referitoare la competența după materie sau după calitatea persoanei, la sesizarea instanței, la compunerea acesteia și la publicitatea ședinței de judecată, la participarea părților în cazurile obligatorii, la prezența interpretului, traducătorului, dacă sânt obligatorii potrivit legii, atrage nulitatea actului procedural și nulitatea prevăzută în alin.(2) nu se înlătură în nici un mod, poate fi invocată în orice etapă a procesului de către părți, și se ia în considerare de instanță, inclusiv din oficiu, dacă anularea actului procedural este necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.

Nulitatea unui act procedural poate atrage și nulitatea actelor procedurale ulterioare, care se întemeiază pe actul nul ori depind de valabilitatea acestuia. Alin. (2) art. 251 Cod de procedură penală, ține de nulitatea absolută a actelor procedurale. Or, încălcările dispozițiilor legii arătate expres în acest alineat, au o importanță deosebită în desfășurarea procesului penal, deoarece grav afectează actul de justiție, precum și unele drepturi procesuale ale părților. Iar, potrivit alin. (2) art. 1 Cod de procedură penală, procesul penal are ca scop protejarea persoanei, societății și statului de infracțiuni, precum și protejarea persoanei și societății de faptele ilegale ale persoanelor cu funcții de răspundere în activitatea lor legată de cercetarea infracțiunilor presupuse sau săvârșite, astfel ca orice persoană care a săvârșit o

infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată.

Ce ține de aprecierea probelor în vederea probării vinovăției inculpatului Bodolică Constantin, de săvârșirea infracțiunii incriminate, instanța nu urmează a se expune asupra acestora, în situația în care s-a constatat ca ilegală ordonanța Prim-adjunctului Procurorului General, Andrei Pântea, privind reluarea urmăririi penale, deoarece această ilegalitate atrage după sine și recunoașterea ca fiind ilegală ordonanța de punere sub învinuire a lui Bodolică Constantin și toate acțiunile procesuale efectuate ulterior.

În cazul în care ordonanțele menționate sunt lovite de nulitate, respectiv probele acumulate, la fel, sunt lovite de nulitate, și urmează să fie lăsate fără apreciere. Or, în cazul în care a fost constatată nulitatea absolută a ordonanțelor menționate, probele acumulate nu pot fi interpretate în sensul probării vinovăției inculpatului, că anume inculpatul a săvârșit fapta imputată. În prezența încălcărilor ce duc la nulitatea absolută a ordonanței de punere sub învinuire a inculpatului Bodolică Constantin, se atestă și ilegalitatea învinuirii acestuia de săvârșirea infracțiunii imputate. Încălcările comise afectează grav drepturile procesuale ale inculpatului, ceea ce nu este compatibil cu dreptul la un proces echitabil, consfințit în art. 6 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

În prezența încălcărilor procesuale ce au avut ca consecință nulitatea absolută a ordonanței de punere sub învinuire a inculpatului și respectiv a probelor acumulate ulterior, nu poate fi constatat că fapta a fost săvârșită de inculpat cu punerea la baza acestei concluzii a unor probe nule.

O astfel de abordare a cazului, cu constatarea că fapta a fost săvârșită de inculpat, cu punerea la baza acestei concluzii a unor probe nule, duce la încălcarea art. 21 din Constituția R. Moldova, care stipulează că, orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale.

Alegațiile procurorului privind obligația instanței de judecată de a constata dacă fapta a fost săvârșită de inculpat și dacă sunt elementele constitutive ale infracțiunii în acțiunile acestuia, și să dea o apreciere probelor administrate, sunt lipsite de suport juridic, deoarece probele prezentate de către acuzator, care au fost cercetate atât în prima instanță, cât și în instanța de apel, nu pot fi apreciate în sensul demonstrării vinovăției lui Bodolică Constantin.

În speță sunt prezente circumstanțe care exclud posibilitatea atragerii inculpatului la răspundere penală, în temeiul art. 391 alin. (1), pct. 6) Cod de procedură penală, din care motiv urmează a fi încetat procesul penal în privința acestuia.

Prima instanță, just a respins cerința procurorului, privind încasarea de la inculpat a cheltuielilor de judecată, suportate pentru efectuarea expertizei autotehnice a tractorului „T – 25”, deoarece această expertiză a fost dispusă de către organul de

urmărire penală pentru acumularea probelor în procesul penal respectiv. Aceste cheltuieli nu pot fi recuperate din contul inculpatului.

Acțiunile date țin de activitatea organului de urmărire penală, sarcina căruia este depistarea circumstanțelor care dovedesc comiterea infracțiunii și identificarea făptuitorului sau pentru înaintarea învinuirii făptuitorului. Trecerea în contul statului a cheltuielilor în procesul penal se întemeiază de necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit.

Normele legislației procesual penale la momentul efectuării expertizelor judiciare, în mod expres stipulau că, plata expertizelor judiciare se face din contul mijloacelor bugetului de stat.

8. Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendar, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea *parțială* a deciziei menționate, cu dispunerea rejudecării cauzei, de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a indicat că ordonanța de reluare a urmăririi penale din 23.06.2014, adoptată de adjunctul Procurorului General, este una întemeiată și legală, întrucât prin s-a stabilit ca viciu fundamental încălcarea esențială a drepturilor și libertăților garantate de art. 2 CEDO, dreptul la viață a persoanei, prin care statul are obligația de a realiza o investigație eficientă, atunci când o persoană este decedată.

Instanțele neîntemeiat s-au bazat în partea motivată a hotărârilor pe prevederile hotărârii Curții Constituționale nr.12 din 14.05.2015. Potrivit art. 26 din legea cu privire la Curtea Constituțională din 13.12.1994, hotărârile Curții produc efecte numai pentru viitor, deci nu au efect retroactiv.

Instanțele nu au soluționat cauza conform art. 385 alin. (1) Cod de procedură penală, astfel nu au constatat dacă a avut loc fapta, dacă fapta a fost comisă de inculpat, dacă sunt elementele infracțiunii, dar doar au descris probele administrate fără o analiză.

În dispozitivele hotărârilor judecătorești lipsește mențiunea referitor la legalitatea ordonanței de reluare a urmăririi penale din 23.06.2014 și a ordonanței de punere sub învinuire din 19.11.2014.

Luând în considerație legalitatea ordonanței de reluare a urmăririi penale, prin probele administrate și cercetate în ședința de judecată, a fost dovedită vinovăția inculpatului.

În speță, s-a constatat încălcarea art. 3 din Convenție, și reieșind din practică, la judecarea cauzelor penale referitoare la încălcarea drepturilor fundamentale – la caz, dreptul la viață, instanțele naționale urmând să cerceteze dosarele inclusiv sub aspectele enunțate și să adopte soluții, prin care să fie respectate cu diligență drepturile atât ale persoanelor învinuite, cât și a părților vătămate.

Partea descriptivă a deciziei instanței de apel nu corespunde cerințelor art. 394 Cod de procedură penală.

***Inculpații nu au fost achitați*** de învinuirea înaintată prin rechizitoriu, însă a fost constatat faptul existenței unor acțiuni procesuale comise cu abateri de către organul de urmărire penală, aceste acțiuni nefiind contestate de ***persoanele***

*cointeresate*, ceea ce a dus la adoptarea de către instanța de judecată a unei hotărâri de încetare a procesului penal.

Ordonanța adjunctului procurorului r-nului Cahul, Tabureanu A., din 22.08.2015, privind reluarea urmăririi penale, și nici ordonanțele de punere sub învinuire a lui **Stanila C. și Vancea D. din 28.09.2015** nu au fost contestate de către partea apărării și *învinuiți*. Dar, și referința la rechizitoriu din 09.10.2015 din partea apărării și *învinuiți*, lipsește la dosar.

Instanța de apel urma să facă o analiză și a *cererii de recurs ordinar* al procurorului.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

**În primul rând**, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11<sup>1</sup>) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat în drept pe temeiul din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 8 din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederii enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete din apelul declarat nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența erorilor concrete de drept, și a circumstanțelor că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11<sup>1</sup>) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței. (*pct. 8. din decizie*).

Mai mult, în recursul de pe rol lipsește cu desăvârșire și critica soluției instanței de apel bazată pe prevederile art. 63 Cod de procedură penală.

Circumstanțele enunțate denotă că recursul declarat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din

oficiu recursul ordinar al procurorului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

**În al doilea rând**, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 8. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct.7. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încetarea procesului penal pe motiv că există circumstanțe prevăzute de lege care exclud tragerea inculpatului la răspundere penală, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. 7 alin. (1) Cod penal, art. 391 alin. (1) pct. 6), 394 alin. (4) Cod de procedură penală, conform căror nimeni nu poate fi supus de două ori urmăririi penale și pedepsei penale pentru una și aceeași faptă, hotărârea de încetare a procesului penal se adoptă dacă există alte circumstanțe care exclud tragerea la răspundere penală, partea descriptivă a sentinței de încetare a procesului penal trebuie să conțină descrierea și motivarea temeiurilor pentru încetarea procesului penal.

Alegația recurentului că potrivit art. 26 al Legii cu privire la Curtea Constituțională, hotărârile instanței produc efecte numai pentru viitor nu are relevanță, deoarece redeschiderea unui proces penal irevocabil și reluarea urmăririi penale pentru alte motive decât cele invocate în art. 22 alin. (2) și 287 alin. (4) Cod de procedură penală contravin cerințelor stipulate în art. 4 al Protocolului nr. 7 CEDO, că *redeschiderea procesului penal poate avea loc doar dacă fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată*, acestea fiind obligatorii pentru organele de drept naționale din data ratificării de către R.Moldova a Convenției, adică de la 12 septembrie 1997.

Totodată, potrivit ordonanței Prim-adjunctului Procurorului General, Andrei Pîntea, din 23.06.2014, reluarea urmăririi penale în speță a fost dispusă în temeiurile prevăzute în art. 287 alin. (1) Cod de procedură penală, adică altele decât cele prevăzute în art. 4 al Protocolului nr. 7 CEDO, deci neîntemeiat.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 7. din decizie*), iar o altă opinie asupra circumstanțelor cauzei ce au stat temei pentru

încetarea procesului penal, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Pe lângă aceasta, în recursul vizat, recurentul critică hotărârea instanței de apel în raport cu o altă cauză penală, invocând că: **„Inculpații nu au fost achitați ... , aceste acțiuni nefiind contestate de persoanele cointeresate... , ordonanța adjunctului procurorului r-nului Cahul, Tabureanu A., din 22.08.2015, privind reluarea urmăririi penale, și nici ordonanțele de punere sub învinuire a lui Stanila C. și Vancea D. din 28.09.2015 nu au fost contestate de către partea apărării și învinuiți. Dar, și referința la rechizitoriu din 09.10.2015 din partea apărării și învinuiți, lipsește la dosar... , Instanța de apel urma să facă o analiză și a cererii de recurs ordinar al”**, adică argumentele indicate în recursul declarat care nu au relevanță pentru cauza de pe rol (*pct. 8. din decizie*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

**9.** În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

## **DECIDE :**

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 15 noiembrie 2018, în privința inculpatului Bodolică Constantin Tudor, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 27 martie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun